

Hosea 2:18-19

***“en Ik zal u Mij ondertrouwen in eeuwigheid;
Ja, Ik zal u Mij ondertrouwen in gerechtigheid en in gericht
En in goedertierenheid en in barmhartigheden
En Ik zal u Mij ondertrouwen in geloof;
en gij zult de HEERE kennen.”***

1 vandaag 2 vooraf 3 vooruit

Gemeente,

Een mooi, maar ook spannend proces. Altijd weer, als twee jonge mensen verkering krijgen. Elkaar beter willen leren kennen. In de hoop dat je dan nog meer liefde voor elkaar gaat krijgen en voelen, zodat het tot een levenslange verbintenis mag komen. Alleen, dat kan ook anders gaan. Het kan ook zijn dat je in zo'n verkeringstijd dingen bij elkaar tegenkomt die juist niet de liefde verdiepen, maar laten verkoelen. Je leert kanten van de ander kennen waar je op afknapt. Dat is erg teleurstellend, en dat kan heel veel verdriet doen. Maar dan kan het beter zijn om er een punt achter te zetten. Dat kan heel verdrietig zijn, maar is niet ongeoorloofd of verkeerd. Dat kan dus: je leerde iemand beter kennen en dat gaf juist verwijdering in plaats van toenadering.

Dat zal nu in de omgang met de HEERE nooit gebeuren. Wie de HEERE leert kennen en beter leert kennen, die wordt hoe langer hoe meer met Hem verbonden. Hoe beter je de HEERE leert kennen, hoe meer je Hem lief krijgt. Dat ligt dan ook heel dicht bij elkaar: Hem kennen, beter leren kennen, en Hem liefhebben. Wie met Hem omgaat die krijgt Hem steeds meer lief. Want wie Hem leert kennen, die leert Hem kennen zoals Hij is in Zijn hart. Dat openbaart Hij in Zijn Woord, dat openbaart Hij in de sacramenten, dus ook in het Heilig Avondmaal. Hoe is de HEERE dan? Onnavolgbaar is dat beschreven in het formulier: aangezien de toorn Gods tegen de zonde zo groot is dat Hij die, eer Hij die ongestraft liet blijven, aan Zijn Eigen Zoon gestraft heeft. En brood en wijn gaven daar teken en zegel van. Zo groot is Mijn toorn over uw zonden: Mijn Zoon kon Ik niet ontzien. Mijn Geliefde heb ik gestraft, geen ontkomen aan. En zo groot is Mijn liefde dat Ik niet u, maar Mijn Zoon gestraft heb, dat Ik u vrijuit liet gaan, maar Hem, Mijn Geliefde, heb gegeven. En hoe meer je Hem zo kennen mag, hoe meer je Hem liefheeft. In een hartgrondig berouw over je zonden. Hoe kan ik het U aandoen? In een hartelijke wederliefde. Hoe zal ik U kunnen danken en

dienen zoals U toekomt? En ik ben nergens beter en liever dan dichtbij U. Dan aan Uw hart. Dat is: Hem kennen. En daarvan zegt de Bijbel, zegt Jezus Zelf: dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt. Dat is het eeuwige leven.

Daar gaat het vandaag om:

Avondmaalganger, u hebt vanmorgen beleden dat u Hem kent. En hoe meer u Hem leert kennen, hoe dichter u bij Hem komt en bent, hoe meer u Hem liefhebt. Maar zouden dat de enigen zijn? Zouden er geen jongeren en kinderen zijn, die zeggen: ja HEERE, ik ken U ook. Later hoop ik belijdenis te doen, en ook aan Uw tafel te mogen zijn. Misschien deed u belijdenis, ging u/jij niet aan, maar kent u/ken jij Hem wel? En ligt er strijd en worsteling. Want hebt u dan in feite Hem niet verloochend?

Of: kennen wij Hem niet? Zijn wij vreemd aan Hem? Als avondmaalganger, als kerkganger, als jongere, als kind. Als Hem te kennen het eeuwige leven is, dan is Hem niet kennen dus de dood, de geestelijke dood. Dan zijn wij nog in onze zonden, in de greep van satan, op weg naar het eeuwige verderf.

In elk geval, als avondmaalganger hebt u beleden: maar ik ken Hem. En anderen mochten meebelijden zopjuist toen we die vragen stelden: ja, ik ken U ook. Dan vragen we ons af: hoe kan dat? Hoe is dat zover gekomen? Dat u, dat jij mag zeggen: ik ken de HEERE? Want dat is niet iets wat in het verlengde van onze natuur ligt. Wij kennen God niet. En voelen Hem niet aan, we vangen Zijn invloeden niet op. We hebben verwrongen voorstellingen van Gods toorn, als zou dat alleen maar zijn over hele grote, groffe misdaden. We hebben verdraaide voorstellingen over Gods liefde, als zou die alles wat afzwakken en wel door de vingers zien. En daarom hebben we God niet lief. Zolang Hij ver van ons vandaan blijft met Zijn wet en gericht merk je dat niet zo erg aan de buitenkant, maar ten diepste zit er haat. Haat tegen God. Hoe verder Hij van ons wegblijft hoe beter het nog loopt, maar als Hij dichterbij ons komt dan strijden we, ontlopen we, verzetten we ons. Hoe kan dat dan? Dat u/jij Hem kent?

Daarop geeft onze tekst antwoord. Misschien hebt u gemerkt dat we nu het slotstukje van onze tekst wat hebben doorgenomen: en gij zult de HEERE kennen. En het begin van de tekst geeft daar de oorzaak van aan: Wat daaraan voorafgaat.

2 wat ging eraan vooraf?

Dit: Ik zal u Mij ondertrouwen. Dat woord kennen wij ook wel: in ondertrouw gaan. Dan ben je al op het gemeentehuis geweest en dan heb je je aangemeld voor je huwelijksdag.

Het is heel, heel zeldzaam als het dan toch nog niet tot het huwelijk komt en dat doet dan heel, heel veel pijn en verdriet. Maar het kan, het is geen echtscheiding als het toch nog tot een breuk komt.

In het Oude Testament lag het nóg vaster. In ondertrouw dat gold juridisch gezien al als het huwelijk. Wie de ondertrouw verbrak en later een ander kreeg die had overspel gepleegd. Juridisch gezien stond in ondertrouw gaan gelijk aan het huwelijk. Het mocht niet verbroken worden. Men gold juridisch als getrouwd alleen men leefde en woonde nog niet met elkaar. Juridisch stond het gelijk, praktisch was er nog verschil tot op de trouwdag zelf.

Nu is het bij ons zo, en dat is wonderlijk, dat je voor je in ondertrouw gaat, je verkering hebt. Je leert elkaar kennen en als je elkaar goed kent en je hebt elkaar liefgekregen en dieper liefgekregen dan besluit je in ondertrouw te gaan. Je hebt gemerkt: we passen bij elkaar. Eerst elkaar leren kennen, en dan ga je samen in ondertrouw. Maar lees nou hier eens: de orde is hier precies andersom. Ik zal u Mij ondertrouwen... en gij zult Mij kennen. Maar voorop: Ik zal u Mij ondertrouwen. God ondertrouwt zondaren die Hem niet kennen. Kijk maar in Hosea: dat volk dat Hem keer op keer vergeten had en overspel had gepleegd met andere goden. God gaat in ondertrouw met een hoer, die niets, niets van liefde heeft laten blijken. Of, als je het anders zou willen zeggen: in de verkeringstijd is het alleen maar op niks uitgelopen, wel honderd keer is het volk er toch weer met een ander vandoor gegaan. De verkeringstijd was een ramp, er bleek maar één ding zou je zeggen: deze twee passen niet bij elkaar. God en dit volk passen niet bij elkaar. En dan staat hier: ik zal u Mij ondertrouwen. Ik verklaar u tot Mijn bruid!

U, die Mij ontrouw bent, u die Mij niet kent en niet kennen wil, u die geen twee dagen met Mij leven kunt, Ik ondertrouw u!

Dat is liefde! Kijk, als twee mensen in ondertrouw gaan dan houden ze van elkaar. Wat betekent dat? Ze zien zoveel in elkaar, zoveel mooie karaktertrekken, zoveel innerlijke godsvrucht, zoveel mooie gelaatstrekken, en daarom houd je van elkaar. Omdat die ander is zoals hij of zij is. Je kunt zo dingen opnoemen waardoor dat komt. Je houdt van de ander. Kan God van ons houden? Ziet Hij zoveel mooie en goede hoedanigheden in ons dat dat Hij daardoor van ons houdt of is gaan houden? Nee, juist niet. Daarom zou ik dat woord ook nooit gebruiken van de HEERE, dat Hij houdt van mensen. God heeft lief. Zonder enige aanleiding in mensen. Terwijl Hij alleen maar dingen

ziet en alleen maar ervaringen achter de rug heeft die Hem pijn deden. Maar Ik zal u Mij ondertrouwen. Want Ik heb u lief. Met een eeuwige liefde. En gij zult Mij kennen. Zo is dat gekomen. De HEERE verklaarde mij tot Zijn bruid en Hij ging Zich aan mij bekendmaken en toen, toen leerde ik Hem kennen door Zijn Geest en liefkrijgen. Zo is dat gekomen. Wat een wonder! Avondmaalganger, wat een verwondering, u mag Hem kennen, omdat Hij u heeft ondertrouwd toen u nog dood was in zonden en misdaden. Hij vond u op het vlakke des velds in uw bloed en Hij kwam langs en zei: Leef. Je kunt soms alleen maar stamelen, o mijn God, o mijn Heere. Waarom ik? Hoe is het mogelijk? Wat heeft U bewogen? Onbegrijpelijk en onverklaarbaar. Allen die Hem kennen, zullen zich verwonderen. Als er die verwondering is, dan zit het wel goed, dan was uw avondmaalsgang in elk geval op goede gronden.

Daarom staat het er ook zo: wij zeggen immers in ons spraakgebruik: wij gaan in ondertrouw. Dat beslis je samen. Hier staat; Ik zal u Mij ondertrouwen. Puur van Hem uit. Hij heeft dat gewild, Hij heeft dat verklaard. Als Hij het voor die tijd aan mij gevraagd had, had ik 'nee' gezegd. Had ik geweigerd. Niet gewild. Afgewezen. Dwaas die ik ben. Maar Hij zei: Ik zal u Mij ondertrouwen. Mij ondertrouwen. Ik verklaar dat u van Mij bent. Ik maak u levend, Ik verbind u met Mijn Zoon, Die u kocht en die u ten eigendom maakte. U bent van Mij. En u bent voor Mij. Ik leg beslag op u, op uw hart en op heel uw leven. Het zal voor mij zijn.

Ik zal u Mij ondertrouwen. En nu zeggen we erbij: en daarom kan het ook. Voor iemand die Hem niet kent, Hem niet liefheeft. Wat de HEERE ondertrouwt geen mensen die Hem al kennen, met wie Hij al goede ervaringen heeft. Kijk in onze tekst kunt u de structuur van het genadeverbond horen. Ik zal en gij zult. Zoals al in Genesis 17: Ik zal u tot een God zijn en gij zult Mij tot een volk zijn. Ik zal en gij zult. Dan mag je de HEERE te voet vallen: HEERE, ik ken U niet, ik heb u niet lief, U weet het, maar HEERE als U zult dan zal ik.... HEERE, maak het waar. HEERE, doe het en ik zal U kennen.

Maar als je daaraan voorbijgaat.....dan heb je niet gewild. Volhard in het niet kennen, in de dood, de geestelijke dood. Zijn verbond verbroken, al Zijn lokken veracht. Gevallen in een jammerstaat waarin je hulp'loos sterft.....Gij hebt niet gewild.

3 vooruit:

Ik zal u Mij ondertrouwen en gij zult Mij kennen. En dan noemt God middels de profeet nog wat aspecten van die ondertrouw. Het zijn er zes. De eerste en de laatste komen overeen. Ik zal u Mij ondertrouwen in eeuwigheid en in geloof. Geloof betekent daar trouw. Maw. De HEERE zegt daar: Ik ondertrouw u, Ik verklaar u Mijn bruid te zijn en dat verbreek Ik niet en nooit. Want Hij weet al wat voor mens Hij ondertrouwt. Een goddeloos, hatend mens in zichzelf. Hij weet al dat Hij niets van mij verwachten kan, dat Hij alles Zelf zal moeten bewerken. Maar daar verklaart Hij zich garant voor. Spurgeon zegt ergens: de HEERE is niet met mij begonnen omdat Hij iets goeds in mij zag, daarom zal Hij ook niet met mij stoppen omdat Hij kwaads in mij ziet. Zijn ondertrouw hangt niet aan een draadje van iets in mij, maar rust op vaste gronden van Zijn liefde en welbehagen. Hij bevestigt het aan Zijn tafel.

Ik zal u Mij ondertrouwen in gerechtigheid. Dat is de juiste houding. Gerechtigheid is dat iemand zich gedraagt zoals behoort bij zijn of haar taak en roeping. Zelfs een pen die schrijft bijv, een moeder die zorgzaam is, een premier die leiding geeft, dat zijn voorbeelden van gerechtigheid. Dat mag je verwachten van zo iemand. De HEERE zal alle verwachtingen waarmaken. Hij blijft trouw, Hij verlaat niet, Hij verbreekt niet. Ook al is Zijn bruid wel ontrouw en verlaat ze Hem wel. Hij blijft getrouw.

Ik zal u Mij ondertrouwen in gericht. Dat betekent dat Hij met gericht op zal treden. Beschermend voor Zijn bruid. Hij zal de satan weghouden. Aanvallen van satan, verzoeking, aanvechtingen. Hij zal er Zijn bruid in beschermen. En haar zegenen en kronen met gaven en genaden. Satan zal het niet winnen.

En Ik zal u Mij ondertrouwen in goedertierenheid. Dat is liefde. Hij doet dat niet maar voor de vorm, of omdat Hij eraan vastzit en dan nu eenmaal heeft beloofd. Nee, in liefde. Hij heeft liefde voor Zijn bruid. En uit die liefde is Hij trouw, reddend en beschermend. Hij laat dat ook graag merken. Liefde heb ik voor u. Mijn hart is een eeuwige fontein waaruit altijd liefde opwelt en als die liefde je hart raakt en vult....

En Ik zal u Mij ondertrouwen in barmhartigheden. Dat is ontferming. Zorgdragen voor Zijn bruid in alle nood en pijn. En de bruid heeft en krijgt wat wonden, en noden en pijn. Ze heeft wat verzuchtingen. Over zichzelf, over wat mensen haar aandoen, over wat satan verwondt, over beproevingen, maar Hij is Hogepriester Die kan

medelijden met ons in al onze zwakheden en te hulp komen.

Zo zal Ik u Mij ondertrouwen. En dat heeft Hij waargemaakt in Christus. Om Zijn bruid te kunnen trouw blijven, om haar te kunnen beschermen en te kunnen ontfermen moest Hij schuld verzoenen, satan verslaan, zegen verwerven, zonden wegnemen. Maar al kostte het Hem Zijn Zoon, Hij hield Zich aan Zijn Woord van trouw en ondertrouw. Die prijs was Hem niet te hoog. Hij gaf Zijn Zoon. Het lukte niet heel het Oude Testament door met profeten, met een offerdienst, met koningen, dat was niet genoeg. Toen gaf Hij Zijn Zoon. Bij brood en beker.

Wat een voorrecht zo'n Bruidegom te hebben! Zo'n Bruidegom te kennen. En hoe meer je Hem leert kennen, hoe meer je Hem liefkrijgt. En hoe meer je Hem liefkrijgt hoe meer het je leed doet dat je zoveel ellendigheden en gebreken houdt. Hoe meer je verlangt om tegen je ongeloof te strijden en naar alle geboden Gods te leven. Dat is de roeping van ieder die Hem kent, van elke avondmaalganger. Dat uw zonden u berouw geven. Dat er een begeerte is om te strijden. Laten we dan onszelf niet in verzoeking brengen, laten we dan de middelen trouw aangrijpen. Want o, deze Bruidegom verdriet doen, dat weegt zo zwaar, dat doet zo 'n pijn. Zo'n voorrecht Hem te kennen als Bruidegom.

En dan volgt daar wat op. Dat mag je verwachten. Als in het oude Israel de ondertrouw was aangegaan dan was dat garantie dat het huwelijk, bij leven en welzijn komen zou. Dat zat men zelfs aan vast zagen we. Nu, deze Bruidegom zal Zijn beloften waarmaken. Hij garandeert de bruiloft. Dat is zeker. En dat verzegelt Hij juist ook aan Zijn tafel. Daar is een onderpand van de hemelse bruiloft bij brood en beker. En soms al een voorsmaak van de hemelse bruiloft. Als zijn liefde neerdaalt in je hart. Advent. Is er ook die verwachting? Is er ook verlangen? Bij de bruid om ter bruiloft genomen te worden. Vanwaar wij ook onze Heiland uit de hemel verwachten Die ons sterfelijk lichaam aan Zijn verheerlijkt lichaam gelijkmaken en ons tot Zich nemen zal in eeuwigheid. De ondertrouw is al een feit. Het geloofsleven is de tijd tussen ondertrouw en bruiloft, huwelijksdag. We hebben genoeg om ons te verootmoedigen, dat dat geloofsleven dit verlangen zo weinig kent en zo weinig vurig is. Maar de HEERE wilde vandaag het verlangen opwekken en aanwakkeren bij brood en beker. Echt, Ik zal u tot Mij nemen in eeuwigheid. Dat zal een wonder zijn: eens een hoer, maar ondertrouwd door Hem en Hem leren kennen en nu de eeuwige bruiloft. En die Hem niet kennen zullen niet mee ingaan. Wat dacht u, dat een

hoer mee zou gaan de bruiloftzaal in? Nooit zal dat gebeuren. De bruid, ondertrouwd, die Hem leerde kennen, die zal mee ingaan.

Denk je in: alle gebrek zal weg zijn, alle verdorvenheid verleden tijd, alle schemering zal weg wezen, alle afstand zal nooit meer zijn. God alles en in allen. Christus ten volle Bruidegom, ik geheel en al bruid. Nog maar een keer het voorbeeld van S. Rutherford uit de gevangenis van Aberdeen. Twee geliefden waarvan er één in de gevangenis zit. De vrouw. En de man komt wekelijks, soms dagelijks op bezoek en dan mogen ze elkaar zien en spreken, met matglas ertussen. Horen, verstaan doen ze elkaar redelijk, maar soms komt het niet over. Zien kunnen ze elkaar vaag, door matglas, ja dat is zicht met een waas eromheen. Elkaar aanraken, vasthouden kan niet, de glaswand verhindert het. Wat verlangen ze naar de vrijlating van de vrouw. Dat de man haar mag komen halen. Wat is het geloofsleven, het kennen van de HEERE anders, dan dat contact met die glaswand? Horen, zien, maar gedempt, als met een waas eromheen, die soms dun is soms dikker is. O de dag dat de Bruidegom komt om Zijn bruid te halen en tot Zich te nemen. Adventsverlangen en –verwachting.

Amen